

„Revue Historique de L'Armée“ „ההשקפה ההיסטורית של הצבא“

שר לראות מה גדולה היתה הדבקות במסורת. ועוד פסוק אופייני: „תחייתו המתהווה של הצבא הצרפתי — ממנה נובעת גם התחדשות פעולתם האינטלקטואלית של חבר אנשי-הסגל שבו“.

עורכה של הבמה המיור („קומנדן“, בצרפתית) דיו-מניל, עומד במאמר הראשון (במדור א', „סמלים ודגלים“) על מוצאו וגלגוליו של סמל תנועת ההתנגדות, וצבא הצרפתים החופשיים-הלוחמים של דה-גול — „צלב לותרייגיה“. במדור ב' — „היסטוריה צבאית עתיקה וחדשה“, — מתאר הגנרל קולן את פרשת-חייו של הגנרל דה-קסטלנו, מגדולי המצביאים של צרפת בימי מלחמת-העולם הראשונה. שני המאמרים שלאחר כך מציינים את מקורות-היניקה ההיסטוריים-הכפולים של צבא-צרפת בימינו אלה: מעשיו הצבאיים הנוודעים של חיל-המלוכה, במאה הי"ז והי"ח (אשר הובלטו כליכך, ברוב גאוה והערצה, בספרו של דה-גול „צרפת וצבא-אה“) והמסורת של מלחמת-המהפכה של הרפור-בליקה הצעירה; — כי האחד עומד על מסעו האחרון של מרשל וילאר הגדול, באיטליה ב-1734 (נגד האוסטרים), והשני — על שתי צלילות הריין, באיזור שטרסבורג, שבוצעו ב-1796 יב-1797 ע"י „ארמיית-הריין-והמוזל“ בפיקודו של מורו. רשימה קטנה מוקדשת לאפיזודה דומנטית מתקופת מלחמות הקיסרות, המסע לרוסיה וגורלו המר של מרשל ניי לאחר מערכת וטרלו.

במדור ג' — „מערכות 1939—1945“ — רב העניין בקטעים הנבחרים מתוך „עם הגנרל לקלרק בתוניסיה“, מאת הגנרל אינגולד, ממש-תפתי אותו המסע. קוראי „מערכות“ זוכרים את פרשת העלילות של שדרת-המדבר ללקלרק במ-סע-פצן, (עיין „מערכות“, חוב' כד—כה). דברי אינגולד מעלים את תמונת מאבקן של יחידות קטנות (מחלקות ופלוגות) של חיל לקלרק, באי-זור הגבעות של דרום-מערב תוניסיה, נגד פטי-רולים לוחמים גרמנים שהיוו את משמרות-האגף הקיצוניים של חזית-דרום-תוניסיה; ויש, איפוא,

עם תקומתה של המדינה הצרפתית-החפשית קם לתחיה גם צבאה עשיר-העבר. התחיה הצבאית מצאה לה במהרה את בטויה גם בספרות ובעתונות מלוחת, אשר תפקידן מצד אחד, לגבש מחדש את התורה הצבאית, בצירוף התוספות בטכניקה והטקטיקה של השנים האחרונות, — ומן הצד השני לטפח אוירה ציבורית נאותה מסביב לצבא הלאומי המתחדש וללכד צבא זה עצמו מסביב לחוטי-השני של מסורת היסטורית וחוש הקיום הלאומי וכוונות-המגן. אפשר לומר, כי „ההשקפה ההיסטורית של הצבא“ נועדה בעיקר לסוג השני של התפקידים הנ"ל, אם כי כמה מן הפרקים שבתוכן גלוינה הראשון (יולי 1945), אינם חסרים לקח טקטי ואופרטיבי מצלף. ההידור הרב, שבו הופיעה החוברת, על שפע התמונות המדגימות את עברה הצבאי רב-התהילה של צרפת — למן המאה הי"ח ועד ימי ה„מקרי“ של 1944 וחזית אלזאס 1945 — אף הוא מכוון למשיכת עין הקורא ולבו, לטיפול הענין והיחס הנפשי לצבא-צרפת בקרב הגוער, להבלטת רגשי הגאוה וההערצה למגיני המולדת, שבעבר ובהווה.

אפשר לומר, כי על הקו הנפשי היסודי, העובר כחוטי-השני בחוברת הגדולה (172 עמוד בפירמט אלבומי), אפשר לעמוד כבר על ידי פרט „טכני“ אחד שבמבוא הקצר: הציון כי „ההשקפה“ אינה אלא המשה, לבטאן שהחל להופיע עוד מ-1 בינואר 1901. ועוד פרט מעניין: משחלה הפסקה „זמנית“ באותו בטאון צבאי ובמשך פרק זמן מסויים נתחבר לבטאון-הקצינים הצבאי הכללי, לא ראו בכך נאמני תולדותיו של צבא-צרפת מעין חתימת-פרשה; כי בהתחדש הבטאון בפרוס המל-תמה האחרונה, ועם התגברות ההרגשה בצורך לטפח חושים היסטוריים-צבאיים, חודש הבטאון, והיתה בקרב עורכיו הרגשה כל כך חזקה של הציפות-המעשה, שבאותו גליון התנוסס הציון: „שנת 14 להופעתנו, מס' 164, אבגוסט 1914 — ינואר-פברואר-מרס 1938“. כדברי המבוא: „אפ“

מאותה תקופה נסערת שמלפני 150 שנה. למה הדבר דומה? ליניקת נאמני כוחות-המגן העב-ריים בתקופתנו מזוהר תקופת החשמונאים, מהדי העבר של יהודה הגלילי ומגיני ירושלים ומצדה. וכדאי היה לתרגם לעברית כמה מן הקטעים מפרשת ה"מקי", שהובאו ב"השקפה".

שני פרקי-זכרונות ותיאור שבמדור ד' — "על פני קיסרותנו" — מוקדשים לעבר מלחמנו-חיה הקולוניאלית של צרפת, ובייחוד לאיזור ההררי-המדברי למחצה של אפריקה הצפונית-מערבית, על נוסף הדומה ביותר לנוף ארצנו ועל אוכלוסייתה המוסלמית, ודרך-ברת-הערבית בחלקה הגדול. הלא הם "שדרת-המשלוח בארץ שבטי-האהא" מאת הגנרל ניסל (1913), מתקופת הכניעתה של מרוקו הדרומית, ו"המצור על אגאדס 17—1916" מאת קפיטן גפיו, על עמידת קומץ מתגוננים בעיר-המדבר המבודדת שבצפון אדמת-זיגור הצרפתית. סמוך לשטחים האקואטוריאליים של צרפת, שבמרכז אפריקה ובמערבה. שני הפרקים מלאים תאורי מצבים ופרטי-קרב האיפייניים, ל"מלחמה הזעירה" באיזורי צפון אפריקה והמזרח התיכון.

מדור ה' שבחוברת הוא מדור הספרים והעתונים. צרפת-המתחדשת הצמיחה כבר גידולי ספרות ועיתונות לרוב. מהוך הרשימה הארוכה מושכים את השומת לבו של הקורא הארצישראלי התלתון "בארץ-האיסלם" המדגישי הדגשה יתירה את ענייני הדת המוסלמיים, אך-עוסק גם בעניינים פוליטיים וזניסטוריים, והירחון "הקורספונדנציה של המזרח" המבליט-ביחוד את ענייני ארצות ערב, במה מעניינות-השקפת לגיון הזרוב, "הירוק והאדום" העוסקת, כמובן, עיסוק רב במלחמות (שבוער ובזמן האחרון) באפריקה הצפונית. כן מופיעים בטי-אונים מיוחדים, "צבא-צרפת בקרב", ו"ספר הזכרונות של הגנרל-מרריה".

בין הספרים בולטת ההתעניינות המרובה בענייני צבא והגנה (בהוה ובעבר), בים וב-ימאות, בקיסרות הקולוניאלית של צרפת ובבעיית האוכלוסיה.

סיכומו של דבר: חוברת נאה, רבת-רושם, מעוררת מחשבות רבות. אך עם זאת עושה רושם של התחלה.

במדורי הפעולות ובנוף של הזירה, שתי-ארו על ידיו, כדי להקל הקלה רבה גם על הקורא הארצישראלי להבחין בלקחה של פרשה זו לגבי הטקטיקה וניהול החיילות. במסגרת אחרת לגמרי, של היקף החיילות ושל זירת המלחמה, התחולל נושאהו של מאמר אחר: — מסע הכיחות הצרפתיים-האמריקאיים, בינואר-פברואר 1945, שבו נכבשה קולמור והושלם שחרורה של אלזאס, זאת ארץ-הגבול שהיא סמל יקר לכל צרפתי, ושוב — בין היציאה אל הריין, המתרחשת במאמר זה, ובין האופרציות — באותם המקומות עצמם — של צבא מורו 149 שנה לפני כן (עיין לעיל), נטווה בחוברת חוט-מקשר של רציפות-מגן היסטורית. מעין החוט שהיה יכול לקשור את זכרונות בית-חורון מתקופת החשמונאים לאלה שלימי תבוסת צבא גלויס הרומאי.

למדמים הרבה יותר קטנים — והפעם בתנאי מלחמה פרטיזנית "בלתי סדירה", — מחזיר אר-תנו צירוף-התעודות בשם "אפיוזדים מתוך שח-רורה של ברטן", שצורף ע"י הקולונל אאון ומגולל את תמונות התקוממותן של חבורות ה"מקי", בהנתן הצו, בראשית אבגוסט 1944, תיאורים אלה מן המעשים שנעשו בעיירה בריטונית זו או אחרת — כיצד צמחו מחולות-יות ראשונות, ועד לעצמה של שתיים-שלוש פלוגות, כותות מתנדבי ה"מקי"; כיצד זוינו, כיצד אומנו ופתחו בהתנגשויות ראשונות באר-יב, — מרתקים בתמימותם ובמציאותיותם ויש בהם כמה וכמה פרטים שהנם רבי-ענין לא רק מבחינה היסטורית-סיפורית. ומעין המשך לכך משמש הפרק ה"מקי" של מחוז לווארה-התחתית, שעובד לפי תעודותיו של לויט-קול. קיגילי, מפקדם הנסתר של "כוחות-הפנים הצר-פתיים", בשלושת המחוזות שמסביב לנט ולסן-נור, בקיץ 1944. המדובר הוא באיזור של ואודיאה, שבמערב צרפת: — וכשם שהמקי הברטוני כינו את תכטיסיהם הפרטיזניים בשם "טקטיקה-של-שאנסי", — הלא הם אנשי הגריליה האנטר-רפובליקניים, מקרב האיכרים והציידים הבריטוניים, בימי המהפכה הגדולה, — ממש כך ינקו גם אנשי ה"מקי" של ונדיאה, עם-כל היותם רפובליקאים נאמנים, ממסורת ההתקוממות הפרטיזנית של איזורם.

העבר זמנה של הסתערות הכידונים:

האחרונה. אפשר שבשעת הצורך היא הכרה להשתמש בו; אבל מעטים הם חילי האויב הנותרים בחיים כדי שיהרגו בכידון.

* * *

אל תהא בעינינו הסתערות מחלקה כזניקה. בהמון בנוסח המסורתי, כשמחלקה שלמה עטה קדימה בריצה, רוח וצוח והמסר יריות, וכידון גיה מתנוצצים. שהרי דווקא מדבר זה עלינו להמנע, כפי שהורה ליסאנים ולגרמנים נסיונם המר פעמים רבות.

אורבא! גם כאן התנועה נתונה עדיין לפיקוח, אלא שהיזמה עוברת יותר לכתות ולמפקדיהן. מפקדי הכתות מוליכים באורח תוקפני את כתותיהם לתוך שטח המסרה, — בלי שים לב להתקדמות של שאר הכתות מימנם ומשמאלם. אך דרך עמדת האויב מוליכים הם את כתותיהם הולכה של זניקת חוליות-חוליות קטנות, כשיתר אנשי הכתה והמחלקה מחפים את הזניקות הללו באשם. וככל שתגול התנגדות האויב, כן יתקצרו הזניקות ויתקטנו החוליות. בהיות ההתנגדות כבדה מאוד, או בהמצא מכשולים רציניים, בין טבעיים ובין מלאכותיים, יתכן שיצטרכו החוליות בהתקדמות, לא להלך או לרוץ אלא לזחול. מפקדי הכתות מכוונים את תנועת אנשיהם ומפקחים עליה פיקוח מהודק ככל האפשר. מפקד המחלקה מצטרף להסתערות במקום שיוכל להשפיע ביותר על פעולת כתותיו. הוא נוטל בשעת הצורך את הפיקוד על חוליות ופרטים, ומכוונם או נוהגם קדימה אל המסרה.

בנוהג שבאימון, חייבים צוותי-המקלענים, ורמני-הרובה של כתה המצויה באגף חשוף ומועד להתמיד בתצפית לעבר האגף ובהופיע שם איזה כלי מכלי-הנשק של האויב מיד להמיר סיר עליו אש. וכשבודדים או חוליות קטנות של רובאים משלנו המסתערים מתקרבים עד יכולת לראות את חילי האויב, מיד הם מחסלים אותם באש רובים במהודק או ברימונים. כשתבצרות האויב מתחילות להיראות יש לירות בלי הפסק אש-רובים מקרוב אל תוך אשנביהן ופתחיהן, עד שמישהו מתקרב אליהן קירבה יתירה כדי ירית רימון או הטלתן לתוכן. לכש-

לויס-קול, פרד ווקר — הידוע לקוראי מערכות, אחד מטובי יהכתבים הצבאיים האמריקאיים, בעל מעוף ודמיון ובקי מופלג בהילכות-הקרב השונים לגוני-גוניהם ובשימוש כלי הנשק, — מתריע במאמר, שהופיע במרס 1945 ב"ירחון הרגלים", על מחשבה אחת שנשתגרה בצבאות, ואינה אלא נחלת-העבר ובתפיסת-הקרב של ימינו אין לה כל אחיזה. הוא מנסה להפריך את ענין הסתערות-הכידונים בתנאי הקרב המודרני. קצר המקום מלתבא בזה את כל המאמר במלואו. אך תמצית עניינו תרומז בקטעים הבאים.

"מלעיגים אנו על זניקות-העדרים נוסח היפאנים ומזלזלים בערכן של ההסתערויות-בהמון נוסח הגרמנים, על תת-מקלעיהם, "המולטים" אשם ללא הבחנה. (אכן המסרה ב"לא-אבחנה" זאת של אש תת-מקלעים — נחשבת גם ע"י קצינים אמריקאים לא מעטים לאמצעי יעיל להסתערויות לדיכוי אש-מגן אויבת. — המער.) הרגלים שלנו קצרו וחזרו קצרו בהמוני-אדם אלה קציר למאות. ואחרי כל אלה, — היש בהשגתנו אנו בענין הסתערות-הכידונים, השגה מקודשת-המסורת, יתרון-התקדמות כלשהו לעומת השגתם של היפאנים והגרמנים?

הבה נשאל: מה מתרחש באמת בהפגש הרובאי הרגלי פנים אל פנים עם אויבו? המאמין איש מאלה שהיו בזמן האחרון בקרב, כי המאבק מסתיים בהסתערות-כידונים, בצחצח "הורדה", ובתקיפת הפלדה הקרה לתוך בני מעיו של האויב? יתכן שדבר זה היה נכון בימי כלי-היריה היוריים כדורים בודדים, בימי מבני-הצבא ההמוניים-המכונסים; אך שהגיע תור הרובה האבטומטי-למחצה ומשנתרבה עד מאוד מספרם של כלי הנשק האבטומטיים שבכתה ובמחלקה לא נתייחד להסתערות הכידונים אלא לתפוס מקום בהיסטוריה ליד הסתערות-הפרשים.

* * *

"אכן, — כדן יכודנו הרובים לקראת ההסתערות הסופית. אך כשכוחנתנו היא הרג אויבים, עלינו לחשוב על כדורים הגורים במגע בלתי-אמצעי. הכידון הוא האיום האחרון, והוא הרובה

יתקרבו אל האויב כדי מגע במהודק — יטילו רימוני-דס, וליתר חוקף תוספת של רימוני-הבער. ממש כך מטפלים גם בכל סוגי הבניינים, המערות והסככים. אנשי האויב, שלא נכועו ונמצאו מסתתרים בבורות ובמחילות, נורים או נדקרים מיד. בהגיעם סמוך לעמדת האויב, יכולים הרובאים ההולכים בראש, לירות מירכם בכל זניקה שהם זונקים קדימה, לשם תוספת חיפוי-ראש.

בשלב-הסיום של ההסתערות, כשאנשי האויב נכועים וההתנגדות מגיעה לקיצה, והעשן או הראות הלקויה מונעים מן האויב את האפשרות לערוך תצפיות מן האיזורים הסמוכים, יכולה יחידה שלמה לקום ולנוע קדימה, בהילוך או בריצה, כדי לכבוש תיש-מהרה את מגמתה, לבער משם את האויב ולהתארגן מחדש. אך זהו מקרה נדיר. על כל פנים, יש להרגיל את החיילים לזר שבהיותם קרובים לאויב לא יהיו זונקים זניקות גדולות יותר משלושים-ארבעים יארד, אלא אם כן ציונם מפקד היתידה לעשות כך. וכאן המקום להזהיר עוד אזהרה: מאיזה טעם שהוא בהפסק אש של האויב, נוטה כל אדם תרבותי לעדול מלירות, לקום ולסקור את סביבתו; ואם לא נתרשש כלום, הרי הוא מתחיל להתקדם. אם כל אנשי הכתה או המחלקה יעשו כך בעת ובעונה אחת, לא תהא שום מניעה

למכאי האויב להתרומם, לחדש את האש ולגרום לנו אבידות קשות. יתכן שלא ייאמן כי יסופר, אך אמנם כן קרה — ומוסיף לקרות, פעמים רבות, ליחידות "ירוקות" בקרב. וחייבים מפקדי המחלקה והכתה לפקח על ההתקדמות פיקוח מהודק בכל האפשר, כדי למנוע מקרים כאלה. מאליו יובן, כי גם בשעת אפתעה מוחלטת תוכל מחלקה שלמה להסתער בזינוק אבל גם במקרה זה לא הכידון כי אם האש תהיה כוח ההלם העיקרי. אכן, במקרי האפתעה השלמה, או חולשת-התנגדותו של האויב, יכולה המחלקה להסתער "כאיש אחד", תוך שימוש ב"אש-סער" לשם דיכוי הגבות-האויב — אבל רק במקרים כגיל.

"אחרי הנסיונות המרים הראשונים לומד חיילנו בקרב לעשות את כל הדברים הנ"ל כבקי ורגיל, אך לעתים קרובות שכר הלימוד גמוד בדם. אבל בקרב — ממש כבקלעות, למשל, — המונח חים-המובהקים עולים (או נכשלים) לא בשעת מבחן-האש עצמו אלא בתקופת ההכשרה הקודמת. ואין שום סיבה שתמנענו מלהתגבר, בתחום של תקופת האימון, על המושג הקדום והמושרש בענין הסתערות-הכידונים המסורתית, ולהעמיד לוחמים מומחים בטרם יצטרכו לשחק את המשחק בפועל ממש".

תהיינה תכניותיך פשוטות תמיד.

בוער האויב מקודם ומימ. קסטרטון כונן לעצמו עמדת-תצפית בבנין שהיה צופה פני עברה המזרחי של התעלה. משם היה יכול לראות את מחפורות האויב אשר מעבר לתעלה, צפונית לעמדתו; ושם מעבר לתעלה — אבל קצת דרומית, — ראה גבשושית מיוערת במקצת. מעמדת-התצפית הזאת ערך קסטרטון את תכניתו. והוציא את פקודותיו למחלקתו. שהיתה פרושה לפעולה.

על מרגמות 60 המ"מ שלו הוטל לירות אל מחפורות הגרמנים, בשעה שכתה אשת תתפוס את הגבשושית, באם אפשר בלי שיבחין בה האויב — ושאר שתי הכתות תעקופנה או את הגבשושית מאחוריה, תסובינה אותה בתנועת הפנית בקשת רחבה, ותגחנה מאחורי עמדות

בשם זה, ונפרסם ב"ירחון הרגלים", יולי 1945, סיפורו של קצין צעיר על מעשה חבורו. וזה לשון הסיפור :

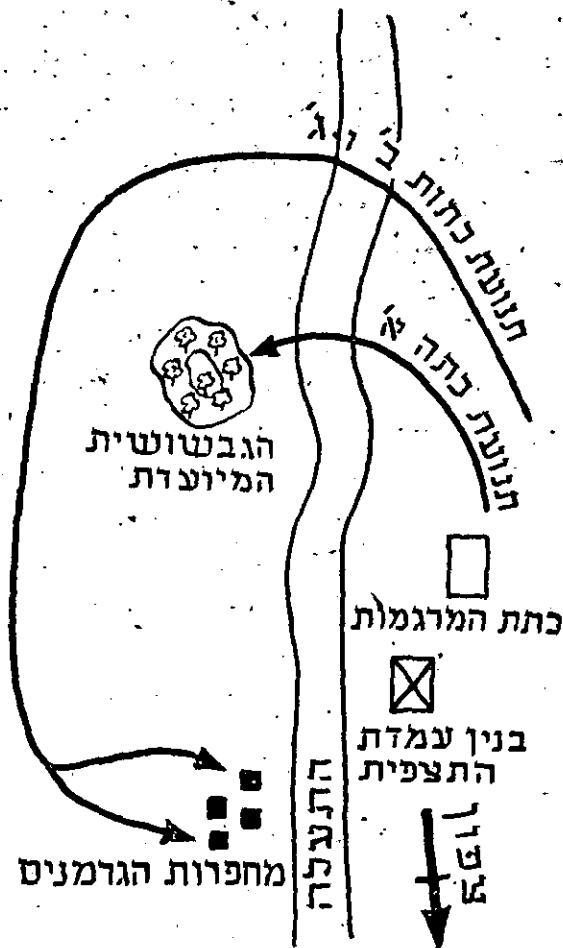
לרוב תצליח תכניתו של תמרון פשטני במקום שיתכן כשלונה של תכנית-התקפה מורכבת יותר. דוגמא לכך יכולה לשמש תכנית ההתקפה, שבוצעה ע"י מ.מ. קנת קסטרטון — מפקד-מחלקה בריגמנט הרגלים ה-26 (בויביות הרגלים הראשונה), משנצטוו לעקור את האויב מן הגדה המזרחית של תעלת ארפט (1), ליד בליסהיים שבגרמניה. מן הגדה המערבית של התעלה כבר

(1) נהר "מערב לריין, בדרכי ההתקדמות לעבר קלן. — המערכת.

המגן הגרמניות ביצוע התכנית הוכיח את יעילותה.

כשנפלו הפגזים הראשונים על המחפרות, נהג מפקד הכתה טוראי מדרגה א' (מעין לנס-קורפורל בצבא הבריטי) ג'מס וילס, את כתתו אל מעבר לתעלה, ותפס את הגבשושית ללא התנגדות. אזי עברו הכתות השניה והשלישית את התעלה הרומית לגבשושית. משגזישרו שתי הכתות האלו בחזיתן עם חזיתה של הכתה הראשונה, שיגר מפקד המחלקה, שהלך עם שתי הכתות הללו, תשדורת לוילס, לירות אל המחפרות אשר רבת עצמה.

כשפתחה כתת וילס באש, נהג מ.מ. קסטרטון את שתי כתותיו חישמהר כ-50 יארד מזרחה, אחר כך — צפונה, אל מול המחפרות; ואחר כך היטה אותם מערבה, להסתער על העמדות מן העורף. אותה שעה, למראה אנשי שלומם המגיחים אל עבר עמדת הגרמנים מן העורף, הפסיקה כתת האש המחפה את אשה; ושתי הכתות הלכו באין מפריע והגיעו ממש אל גבותיהם של המחפרות וכוננו את כליהיריה שביניהם אל מול פניהם של 40 גרמנים נדהמים. שתי הכתות הללו לא ירו אפילו יריה אחת. עם כל פשטותו זכה התמרון להצלחה שלימה.

מחסומי-דרך

הצטלבות-הדרכים, שיש להגן עליהן, (בחשכת הלילה, בקרבת האויב, בשטח בלתי נוח באופן מיוחד, מותר לקרב יותר את מקום המחסום). כשמשתמשים בתותחים אנטי-טנקיים, במשחית-טנקים ובטנקים, כבחלק של פלגת-מחסום, צריכים אלה להיות רחוקים לפחות 150 יארד, — וכרגיל יותר מזה, — מן הדרך שעליה מגינים. בדין הוא שתהא להם אש אגפית מהרסת, על הכביש ועל דרכי הגישה אליו.

במכ"י וברובאים יש להשתמש כדי לגונן על החזית ועל אגפי התותחים החוסמים, באם ישנם כאלה. מן הראוי הוא שרוב הרובאים ומכונות היריה יהיו מן הצד, קדימה יותר לעבר החזית או לעבר האגפים, כל המתקנים התותחים האנטי-טנקיים, משחית-הטנקים, הטנקים, מכ"י והי רגלים, צריכים להסתייע במחסה טבעי. חורשות, שיחים, בתים, רפתות ומתבנים, תל-זבל, ענפים

בירחון הרגליים יולי 1945 הופיעה רשימתו של בריג'גנר ר. א. סטאק, על נושא זה:

תנאי ראשון להצלחת כל מחסום-דרך הוא, שעליו ימונה מפקד כללי, — וכל מפקד-משנה (של רובאים, מכ"י, מרגמות, נשק-א.ט., משחית-טנקים או טנקים) חייב לדעת מיהו מפקד-המחסום, וכי הוראותיו של זה הן הפקודות.

הסיוורים לשם קביעת מקומו של המחסום צריכים להערך ע"י המפקד וכל מפקדי יחידות המשנה של מחסום-הדרך.

מפקדו של מחסום-דרך חייב לסייר, כמיל לפחות, מעבר למחסום ובאגפיו תמיד, פרט למסיבות בלתי רגילות, יש להציב את מחסומי הדרך במרחק 500—1000 יארד לפני העיר או

קטועים — הם מחסל או הסואה טובים, וערכם הוא לפי הסדר שהובא כאן.

עפר החפירה של מחילות שועל או חפרות יש לכסות או לסלק. אסור שכלירכב, ציוד או כבסים יהיו מוצגים לראווה ויגלו על ידי כך את מקום העמדה. במשך כל הזמן כלו תיביים האנשים להיות מאתורי מחסה, מחשש תצפית אויבת.

מחסום דרך נועד לא להגיס את האויב, אלא להכניסו לתוך שק ואחר כך להשמידו באש אוגפת. (דבר הלמד מענייני הוא, שההשמדה כוללת גם "שביה"), יש להמוע ממטן אש לטור חים ארוכים. הטוחים הארוכים תשובים בעיקר לצרכי תצפית, ולא למטן אש. מארב לאויב — הוא האידיאל.

מן ההכרח להציב משמרות תצפית וזאת שמועה הרחק לעבר החזית. בדין הוא שהללו יהיו מצוידים באמצעי איתות להודעה על התקרבות האויב. יש לסדר מראש את הקשר ליחידה הגבוהה יותר — לפלוגה או לבטלפון. דבר זה אפשר לעשותו ע"י טלפון, אלחוט, גיפ או רץ. כשמשמשים במחסום דרך בפעולות השהייה או כשאין חילותינו מתעדרים להשתמש בכביש המוגן, הכרח הוא לצרף לאשהמגן מכשולר עצמים. בכלל זה עצים שנגדעו, מוקשים, גשרים מפוצצים וכיו"ב. בשעת מתן פקודה להקים מחסום דרך צריכים המפקדים לציין בהוראותיהם ציון מיוחד באלו מכשולר עצמים אפשר, או צריך, להשתמש, אם בכלל ישתמשו בהם. חשיבותם של מכשולים אלה היא בעיקר בעצירת תנועת האויב בהיותו שרוי בתוך שדה האש שלנו, — ומן ההכרח הוא, איפוא, שלא יהיו מרוחקים יתר על המידה.

במקום שאפשר, יש לכוונן ריכוזי אש מגן ארטילריים וע"י ידיות נסיון "לרשום" את דיוק פגיעתם בנקודות מסוימות. רשימה של המקומות

האלה שיש להטיל עליהם ריכוזי אש, והם מסודרים במספרים, צריכה להמצא בידי מפקד מחסום הדרך, כדי שבבואו לבקש להטיל עליהם ריכוזי אש יוכל להשתמש בציון פשוט של המספר באלחוט, בטלפון, ואפילו על ידי הזיקוק. אכן אין להשתמש בארטילריה אלא בשעת התקפה רצינית, כשפועלים כוחות ניכרים.

ואלה השגיאות המצויות בהקמת מחסומי דרך והגנתם:

1. קביעת המחסום במקום קרוב יותר מדי לכפר או לצומת הדרכים שעליהם מגינים.
2. הצבת כלי אש והגנה על הכביש המוגן או בקרבתו היתרה.
3. העדר סיורים — לעבר החזית או האגפים — לאחר שהוקם המחסום.
4. העדר מפקד מסוים למחסום דרך.
5. אי-בדיקת מחסום הדרך ע"י מפקד החטיבה אשר ברשותה הוקם.
6. אי-קביעת דרך של קשר בין מפקד המחסום ובין המפקד הגבוה ממנו.
7. היגמלות גמורה מגישה תוקפנית אצל מפקד המחסום ותיל-המצב.
8. יחס של-רישול אצל אנשי המחסום מחמת היותם שטופים במוזנות משובחים, מן הכפריים, ביינות הארץ, בבחורות נאות, בקפיאה על השמרים, וסתם סכלות; וכתוצאה מכל אלה — חוסר עירנות.
9. חוסר תיאום וסיוע גומלין בפלגת מחסום הדרך עצמה.
10. הזנחת לימודם והערכתם של פני השטח.
11. חוסר עומק בעריכת העמדות ובמערכת סוגי האש.
12. מיעוט הבטחה לאגפים, או העדרה הגמור.
13. הזנחת ההתפרות.
14. אי-השימוש באורחים הרוחשים ידיות, לצרכי תגבורת ולהשגת ידיעות.

סיוור - במועדו

נחל, שעומקו היה כעומק רגל בלבד. כשהגענו אליו, בחצות לילה בערך, היה עומקו חמשה רגל — וכמעט שגרם להשהיית מסענו. סכר קטן שבמעלה הזרם פוצץ בין שעת הסיוור לזו של ההתקפה.

בסקירה של רגימנט הרגלים 415 (מחזית גרמניה) מסופר:

ראוי להם למפקדי מחלקות שיערכו את סיוריהם קרוב-קרוב ככל האפשר לשעת ההתקפה עצמה. כחמש שעות לפני התקפת-לילה ציינו סיידינו

„צבא-היחידות-הזעירות“

הגשקה-מסייע“ שבבטליון בריטי) ונתן יותר מכ"י לפלוגות הרובאיות, ומרגמות בנות 81 ס"מ — לפלוגת-המפקדה הבטליונית.

ואשר למשימות, הרי צבא-הצי מקבל אימון וציוד, הנדרשים לפעולות קרב שאינן ממושכות. תפקידו להגיע לחוף, להשתלט על האי — על מנת שאחר כך יחליטום במהרה. אין הם מסוגלים להתמיד במסע מלחמה ממושך ורחב-מידות. משימתם — להתניק בקו „ראש-החוף“ של הכוח שנועד לעליה בחוף-אויב, בעוד פורקים ומעלים בחוף זה את הציוד הכבד של הצבא ה„תקיני“. אימונו הוא „אמפיבי“ בעיקרו ומותאם לפעולות-קרב של יחידות קטנות: בדרך כלל, פעולות המצריכות יותר מדיביזיה אחת, מניחים לצבא-היבשה ה„תקיני“.

ארגון זה הוא פרי תפקידיו המיוחדים של החיל, בהיותו מופעל, כפי שצוין, בשלבים הראשונים של עליה-בחוף, אשר בהם מפלסות להן דרך יחידות קטנות, — ומכאן ריבוי החזר ליות שבכל כחה, אשר עליהן לייצב את „ראשי הגשר“ הקטנים ולהגן עליהם, — ומכאן כוח האש הרב (מקלע לכל 4 אנשים; זרקאש לכל כחה, וכוח-האש העוצר הרב של מכ"י קלות וכבדות — וכן מרגמות — המסופחים לכל פלוגה רובאית). — ומכאן גם המחסור היחסי בכוחות מתמרנים (סתם רובאים; בראש וראש שונה) שביחידות הקטנות, — כי לא נועד חיל זה לפעולות התקפה בממדים גדולים.

קפיטן מקורפוס „צבא-הצי“ כותב על ההבדלים במבנהו ובארגונו של צבא-הצי לעומת צבא-היבשה, לפי שבמבנהו, ובעיקר במבנה יחידותיו הקטנות (חוליה, כחה, מחלקה ופלוגה), ניכר הגסיון לסגלו לתפקידיו הטקטיים המיוחדים.

הכחה מורכבת משלוש חוליות, בנות ארבעה אנשים כל אחת, בראשותו של קורפורל, כשרגנט — מפקד הכחה: 13 איש בסה"כ. התרליות שוות במבניהן ובציודן. בכל חוליה יש רובאי — שהוא גם הסייר, — מקלען ועוזר-למקלען, מלבד מפקד החוליה. זוהי חוליה הנשאת את את עצמה, עם בסיס-אש משלה והבטחה-עצמית מקפת.

במחלקה יש שלוש כתות כאלה, ונוספים אליהן הקורפורל-החבלן, הסרגנט המחלקתי, הסרגנט-מורה-הדרך ושלושה רצים: בסה"כ 45 חיילים וקצין אחד. בתורת ציוד-יחידה יש לכל כחה זרקאש אחד, מערכת אחת של ציוד-חבלה — דהיינו, שלושה-שלושה לכל מחלקה.

הפלוגה הרובאית מורכבת מ-3 מחלקות רובאיות ומחלקת מכוונת-יריה, — המכילה 6 מכ"י קלות ככלי-נשק ראשוניים, ו-6 מכ"י כבדות ככלים נזרביים, — וכן כחה מרגמות של שלוש מרגמות בנות 60 מ"מ, וכחה-מטה, המכילה סרגנט-חבלה ושלוש „בזוקות“. קורפוס צבא-הצי ביטל את „פלוגת-הגשקה-הכבד“ (הנהוגה בבטליון-רגלים אמריקאי רגלי, בדומה ל„פלוגת-

שחרור החיילים

על שזיבת החיילים לחיים אזרחיים

שיים-שבהם ייתקל החייל כשיחזור להיות אזרח. בעיה זו משותפת כפי הנראה, לחיילי כל העמים החוזרים לביהם, ובעתיד יקצו „מערכות“ מקום מיוחד לענין זה.

בעיית החיילים השוחררים והיקלטתם בחיים הכלכליים והחברתיים חשובה כל כך ש„ירחון חיל-הרגלים“ הוציא לאור ספר מיוחד בשם „פסיכולוגיה לחיילים המשוחררים“, הדן בכעיות שיבתם לחיים האזרחיים ועומד ביתור על הק-